

POSELSTVÍ NEMOCNÝM

POSTNÍ DOBA
A VELIKONOCE 2023

Drazí nemocní, milí přátelé,

relativně brzy po krátké době vánoční, kdy jsme s úžasem nazírali na tajemství vtělení Božího Syna, přichází doba velikonoční se svou vážnou „předehrou“ – dobou postní. Slova Písma svatého, kterým v těchto dnech nasloucháme při bohoslužbách, nebo si je doma čteme, nás uvádějí do hloubky druhého a hlavního vrcholu celého církevního roku – do tajemství našeho vykoupení skrze utrpení, smrt a zmrtvýchvstání našeho Pána. Do nitra tohoto tajemství nás vede i rozjímání křížové cesty, v jejíchž jednotlivých zastaveních nacházíme situace, jimiž nejednou procházíme i my sami. Snažím se modlitvat křížovou cestu každý pátek, nejraději kolem třetí hodiny odpolední. Za ta léta už nepoužívám cizí texty, mám svoje rozjímání, které se snažím vtisknout do paměti srdce, aby bylo po ruce, když se některé zastavení objeví na mé životní cestě. Pokusím se Vám stručně přiblížit, jak se mi jednotlivá zastavení vykryštovala:

1. *Ježíš nespravedlivě odsouzen* – Když někdo nespravedlivě odsoudí mne, chci to trpělivě snášet s Ježíšem a nabídnout mu to.

2. *Pán přijímá kříž* – „Což nemám pít kalich, který mi podává Otec?“ (Jan 18,11) Tento postoj chci zaujmout, když zjistím, že přichází nějaké utrpení, ať už tělesné, nebo duševní.

3. *Pán poprvé padá pod křížem* – Nikoli jen slabost, ale přetěžká tíha lidských hříchů jej srazila k zemi. On to však nevzdává – ani já to nikdy nechci vzdát.

4. *Ježíš potkává svou Matku* – Nejde sám. – Ani já na své cestě, nejednou také křížové, nikdy nejsem sám. Maria jde vždy se mnou.

5. *Šimon pomáhá Pánu s křížem* – I já chci pomáhat Ježíši ve svých trpících bližních; ale také musím dovolit nechat si pomoci jako On.

6. *Statečná a soucitná Veronika nabízí Pánu roušku* – Nepatrný skutek její láska učinila velikým – chci být tedy pozorný i k malým skutkům lásky.

7. *Ježíš podruhé padá pod křížem* – To je obraz i mých opakovaných pádů, ale i povzbuzení, abych se nikdy nenechal odradit a byl ochoten začínat stále znovu.

8. *Ježíš napomíná plačící ženy* – Pán neodmítá soucit, ale nabádá, aby lítost měla ten správný motiv, vždyť On trpí kvůli našim, lidským hříchům.

9. *Pán potřetí padá pod křížem* – Je to poslední pád před cílem; i jeden z našich pádů bude poslední před smrtí. Pro svůj poslední pád, pomoz nám, Pane, i tehdy znovu začít.

10. *Ježíš zbaven šatů* – Toto zastavení je pro mne symbolem nejvyšší chudoby a výzvou k úsilí o mravní čistotu – i já chci přijmout chudobu a usilovat o čistý pohled, čisté srdce.

11. *Ježíš přibit na kříž* – I já mohu být, a jistě i budu, „přibit“ do nějaké trýznivé situace, z níž nebude úniku – už teď ji chci tedy přijmout a snášet se svým Pánem.

12. *Ježíš na kříži umírá* – Z temnoty, která zahalila zemi i duši Kristovu: „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ vyrazí mocný paprsek světla,

dosahující do Otcova srdce: „Otče, do Tvých rukou...“ – I každý z nás se blíží k bráně smrti – s Ježíšem jí smíme projít k Otci.

13. *Maria s mrtvým tělem svého Syna* – „Pohleďte a vizte, zdali je bolest, jako bolest má.“ (Pláč 1,12) Maria má největší podíl na Ježíšově utrpení, a proto i na jeho slávě. „Svatá Matko Krista Pána, dej, ať každá jeho rána zaryje se v duši mou.“

14. *Ježíšovo tělo kladou do hrobu* – Smrt a hrob není „konečná stanice“, ale „brána“, kterou pro nás znovu otevřel Ježíš svou smrtí a vzkříšením. Za touto branou čeká otevřená náruč Otce pro všechny, kdo jej milují.

Milí přátelé, toto všechno a ještě mnohem, mnohem víc je skryto v tajemství Eucharistie, v tajemství mše sv. i ve svatém přijímání. Toto všechno bychom měli očima srdce vidět za slovy: „To je mé tělo, které se za vás vydává, má krev, která se za vás prolévá“; a stejně tak je zpřítomněno i Ježíšovo vzkříšení, jak to vzápětí stvrzujeme vyznáním adresovaným samotnému vzkříšenému Pánu: „**Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme...**“ Kéž nám tedy letošní Velikonoce opět pomohou vstoupit hlouběji do tohoto velikého tajemství, které tak úzce souvisí s naším životem i věčností. Přeji Vám všem i jménem o. biskupa Josefa ty nejkrásnější Velikonoce.

o. Antonín Basler

Milí nemocní,

tentokrát jsem pro Vás vybral slova papeže Františka, který se zamýšlí nad prožíváním nemoci v rodině, s komentářem Radia Proglas.

„*Lze říci, že rodina byla vždycky tou nejbližší »nemocnicí«*“, řekl svatý otec v úvodu své promluvy. Nejbližší okolí nemocného člověka zajišťuje prvotní – a pro ty, již si nemohou nemocniční péči dovolit – dokonce jedinou péči.

Jako dokonalý vzor toho, kdo bojoval proti nemoci a přišel uzdravit člověka z každého zla na duchu i na těle, František představil Ježíše: „*Pomyslím-li na soudobá velkoměsta, ptám se, kde jsou ty dveře,*

ke kterým bylo možné přinášet nemocné v naději, že budou uzdraveni! Ježíš o ně nikdy nepřestal pečovat. Nikdy je neobcházel, nikdy od nich neodvracel tvář. A když mu nějaký otec či matka anebo jenom přátelé přinesli nemocného, aby se jej dotknul a uzdravil ho, nikdy si nedával na čas; uzdravení mělo přednost před zákonem i před oním posvátným předpisem sobotního odpočinku.“ (srov. Mk 3,1–6)

K tomu, co je příčinou nemoci, zda něčí hřích nebo vina, kdo způsobil nemocnému takové břemeno, se papež vyjádřil přímo: „*Pán řekl jasně: ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. A uzdravil jej. To je sláva Boží! To je úkol církve! Pomáhat nemocným a neutápět se v řečnění, vždycky pomáhat, těšit, pozvedat, být nemocným nablízku. To je ten úkol.“*

Papež František dále povzbudil všechny, kterých se tento úděl týká, protože ač je nemoc velkou těžkostí pro celou rodinu, obvykle rodinné vazby naopak posílí. Když dítě sleduje a zakouší bolest blízkého člověka, učí se soucitu a solidaritě: „*Výchova, která odhlíží od vnímavosti pro lidskou nemoc, působí vyprahlost srdce.“* A dodává: „*Je to skryté hrdinství, prokazované s něhou a odvahou, když doma někdo onemocní.“*

Na závěr Svatý otec vyjadřuje vděčnost nad jednou z křesťanských ctností: „*Křesťanské společenství ví dobře, že je-li rodina zkoušena nemocí, nesmí být ponechána o samotě. A je třeba děkovat Pánu za ony krásné zkušenosti církevního bratrství, které pomáhá rodinám překonat obtížnou chvíli bolesti a utrpení. Tato křesťanská blízkost, od rodiny k rodině, je pro farnost opravdovým pokladem. Je to poklad moudrosti, který rodinám pomáhá v obtížných chvílích a umožňuje chápat Boží království lépe než spousta přednášek! Jsou to Boží pohlazení.“*

Milí nemocní, přeji Vám a vyprošuji, abyste stále prožívali blízkost a porozumění rodiny a přátel a byli posilováni vírou, že Pán Ježíš, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých, je Vám nablízku a záleží mu na Vás.

*Mons. Bohumír Vitásek,
biskupský delegát pro pastorační nemocných*